

Appel iværksat den 14. februar 2019 af Hamas til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Udvidede Afdeling) den 14. december 2018 i sag T-400/10 RENV, Hamas mod Rådet

(Sag C-122/19 P)

(2019/C 131/36)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Hamas (ved avocat L. Glock)

De andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union, Den Franske Republik og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Dom af 14. december 2018, Hamas mod Rådet, T-400/10 RENV, ophæves, for så vidt som der deri ikke gives medhold i påstanden om annullation af følgende retsakter:

— Rådets afgørelse 2011/430/FUSP af 18. juli 2011 (EUT 2011, L 188, s. 47) om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, Rådets afgørelse 2011/872/FUSP af 22. december 2011 (EUT 2011, L 343, s. 54), Rådets afgørelse 2012/333/FUSP af 25. juni 2012 (EUT 2012, L 165, s. 72), Rådets afgørelse 2012/765/FUSP af 10. december 2012 (EUT 2012, L 337, s. 50), Rådets afgørelse 2013/395/FUSP af 25. juli 2013 (EUT 2013, L 201, p. 57), Rådets afgørelse 2014/72/FUSP af 10. februar 2014 (EUT 2014, L 40, s. 56) og Rådets afgørelse 2014/483/FUSP af 22. juli 2014 (EUT 2014, L 217, s. 35), der ajourførte og i givet fald ændrede listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og som henholdsvis ophævede afgørelse 2011/430, 2011/872, 2012/333, 2012/765, 2013/395 og 2014/72,

samt

— Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 687/2011 af 18. juli 2011 (EUT 2011, L 188, s. 2), nr. 1375/2011 af 22. december 2011 (EUT 2011, L 343, s. 10), nr. 542/2012 af 25. juni 2012 (EUT 2012, L 165, s. 12), nr. 1169/2012 af 10. december 2012 (EUT 2012, L 337, s. 2), nr. 714/2013 af 25. juli 2013 (EUT 2013, L 201, s. 10), nr. 125/2014 af 10. februar 2014 (EUT 2014, L 40, s. 9) og nr. 790/2014 af 22. juli 2014 (EUT 2014, L 217, s. 1) om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af henholdsvis gennemførelsesforordning (EU) nr. 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 og 125/2014,

for så vidt som disse retsakter vedrører Hamas, herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

— Domstolen træffer endelig afgørelse vedrørende de spørgsmål, der er genstand for denne appel.

— Rådet tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger i sagerne T-400/10, T-400/10 RENV, C-79/15 P og den foreliggende sag.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Første anbringende om tilsidesættelse af principperne vedrørende bevisbyrdens overgang vedrørende realiteten i de faktiske omstændigheder:

— Retten har tilsidesat principperne om bevisbyrdens overgang som defineret i dommen Rådet mod Hamas, C-79/15 P, og har pålagt Hamas en yderst vanskelig, endog umulig, bevisbyrde.

- Subsidiært har Retten tilsidesat principperne om bevisbyrdens overgang, da den fastslog, at Hamas ikke havde fremsat en konkret og underbygget anfægtelse af de faktiske forhold, som Rådet havde fastslået.
  - Retten har tilsidesat sin pligt til på fyldestgørende vis at besvare alle de argumenter, som appellanten havde fremført, vedrørende muligheden for at pålægge appellanten ansvar for terrorhandlinger.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af retten til en effektiv domstolsprøvelse:
- Retten har frataget appellanten retten til en effektiv domstolsprøvelse, idet den ikke fastslog, at Rådet ikke havde godtgjort realiteten i de faktiske omstændigheder i sine begrundelser.
  - Retten har vedholdt tilsidesættelsen af retten til en effektiv domstolsprøvelse, selv om det ved en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse var blevet bekræftet, at de anfægtede retsakter ikke hvilede på et tilstrækkeligt solidt faktuel grundlag.
  - Retten gav ikke medhold i anbringendet om fejl, som Rådet har begået for så vidt angår realiteten af de faktiske omstændigheder, som følge af en ubalanceret procedure, til skade for appellanten.
3. Tredje anbringende om, at Retten har tilsidesat i artikel 1, stk. 4, i den fælles holdning, idet den fastslog, at den britiske afgørelse, som Rådet havde påberåbt sig, var en afsagt dom.
- Den af Retten anvendte kvalificering af en afsagt dom er ikke i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i fælles holdning 2001/931, og tømmer pligten til at begrunde retsakter for ethvert indhold.
  - Med udgangspunkt i denne fejlagtige kvalificering har Retten ligeledes umuliggjort en domstolsprøvelse af de faktiske omstændigheder angivet i en national afgørelse.
4. Fjerde anbringende: Retten kunne kun forkaste anbringendet om, at Rådet ikke på tilstrækkelig vis havde taget hensyn til udviklingen af situationen på grund af den forløbne tid, på bekostning af en tilsidesættelse af artikel 61, stk. 2, i statuten for Domstolen, en ulovlig ændring af begrundelsen og med udgangspunkt i en fejlagtig forudsætning.
5. Femte anbringende: Retten begik en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 296 TEUF, da den fastslog, at de faktiske omstændigheder, som Rådet egenhændigt havde fastlagt, og kvalificeringen heraf, i begrundelsen var angivet på en tilstrækkelig præcis og konkret måde til at kunne bestrides af appellanten og efterprøves af en retsinstans.

Appel iværksat den 15. februar 2019 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) den 4. december 2018 i sag T-518/16, Carreras Sequeros m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-126/19 P)

(2019/C 131/37)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Rådet for Den Europæiske Union (ved M. Bauer og R. Meyer, som befuldmægtigede)

De andre parter i appsagen: Francisco Carreras Sequeros, Mariola de las Heras Ojeda, Olivier Maes, Gabrio Marinozzi, Giacomo Miserocchi, Marc Thieme Groen, Europa-Kommissionen og Europa-Parlamentet

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Appellen fremmes til realitetsbehandling.
- Domstolen træffer afgørelse i sagen og appellanten gives medhold i påstandene for første instans.
- Sagsøgerne i første instans tilpligtes at betale de af Rådet afholdte omkostninger i forbindelse med denne sag.